

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA

Doamnei Președinte a Înaltei Curți de Casație și Justiție,

În baza art. 514 Cod procedură civilă., Colegiul de Conducere al Curții de Apel Constanța formulează

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În practica judiciară s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar asupra următoarelor probleme de drept legate de încadrarea salariaților sau a foștilor salariați în grupa I sau II de muncă, în baza Ordinului Ministrului Muncii și Protecției Sociale nr. 50/1990, pentru perioada 18.03.1969 – 31.03.2001:

1. Interpretarea și aplicarea dispozițiilor pct.6 – 8 și 12 din Ordinului MMPS nr. 50/1990 referitor la posibilitatea analizării și constatării pe cale judiciară, ulterior abrogării acestui act normativ, a încadrării muncii prestate în grupele I sau II de muncă, în perioada 18.03.1969 - 01.04.2001, în cadrul unui litigiu cu fostul angajator care nu a procedat el însuși la încadrarea activității reclamantului în grupa de muncă indicată de acesta, deși acea activitate era prevăzută în Anexa 1 respectiv 2 la Ordin, precum și posibilitatea instanței de a obliga angajatorul la recunoașterea retroactivă a acestei încadrări.

2. În cazul răspunsului afirmativ la prima chestiune, interpretarea și aplicarea art.255 și art.330 NCPC respectiv art.167 și art.201 Cod.pr.civ. 1865 raportat la art. art.103 alin. (2) din Legea nr.263/2010 și art.76 din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr.263/2010, aprobate prin HG nr.257/2011 și art. 1(1) din Decretul nr.92/1976, precum și la pct.15 din Ordinul MMPS nr. 50/1990 referitor la admisibilitatea probei cu expertiză tehnică în domeniul protecției muncii pentru dovedirea condițiilor concrete de muncă, inclusiv a procentului de timp lucrat în împrejurări care justifică încadrarea activității în grupele I și a II-a de muncă.

3. În cazul răspunsului afirmativ la primele două chestiuni, modul de interpretare a art. 272 C. Mc., cu privire la sarcina probei în ceea ce privește dovedirea condițiilor de muncă efective și procentul din timpul de lucru în care acestea s-au manifestat, în cazul în care prin expertiza tehnică în domeniul protecției muncii efectuată în cauză nu a fost posibilă examinarea nemijlocită a condițiilor de muncă existente în trecut, iar părțile nu au prezentat înscrisuri privind determinările de noxe efectuate la vremea respectivă.

4. Interpretarea și aplicarea pct.3 din Ordinul MMPS nr. 50/1990 referitor la posibilitatea încadrării în grupa I sau II de muncă a activității desfășurate de un reclamant prin asimilarea situației acestuia, din perspectiva activității desfășurate dar care nu este indicată în Anexa 1 sau 2 la Ordin, cu cea a salariaților care au desfășurat activități în condiții de muncă similare în cadrul altor angajatori și a căror activitate era prevăzută ca fiind încadrată în grupa I sau II de muncă potrivit Anexelor 1 și 2 la Ordinul MMPS nr. 50/1990.

I. Cadrul legal.

Ordinul Ministrului Muncii și Protecției Sociale nr. 50/1990 a reglementat încadrarea salariaților în grupa I sau a II-a de muncă în perioada 18.03.1969 – 31.03.2001. Acesta a fost abrogat la 1.04.2001, la data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, prin art. 198 din această lege, care a reglementat *pentru viitor* un alt sistem de recunoaștere a condițiilor de muncă diferite de cele normale, consacrand condițiile deosebite și condițiile speciale prin art. 19 și 20.

Art. 272 din Codul muncii (Legea nr. 53/2003) prevede că „sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare”.

II. Prezentarea problemelor de drept și a situației de fapt generic avută în vedere.

Ipoteza avută în vedere constă, într-o primă ipoteză, în formularea a unei cereri de obligare a angajatorului sau a fostului angajator să încadreze activitatea prestată de reclamant în perioada 18.03.1969 – 1.04.2001 în grupa I sau a II-a de muncă, reclamantii susținând că activitatea prestată de aceștia trebuia încadrată în grupa I sau II de muncă, fiind prevăzută în Anexa 1 sau 2 la Ordinul nr. 50/1990, și criticând omisiunea angajatorului de a da curs prevederilor Ordinului.

Într-o altă ipoteză, reclamantii solicită să se constate că activitatea a fost prestată în grupa I sau a II-a de muncă deși nu era indicată în Anexa 1 sau 2 la Ordin, considerând însă că aceasta s-a desfășurat în aceleași condiții cu cele în care și-au desfășurat activitatea angajații ale căror activități erau indicate ca fiind încadrate în grupa I sau II de muncă.

Problemele de interpretare privesc și norme juridice abrogate dar care sunt aplicabile potrivit regulilor aplicării în timp a normelor legale, cauzele vizând situații existente în perioada în care respectivele norme juridice erau în vigoare, acestea fiind avute în vedere de instanțele investite cu soluționarea cauzelor.

Prin contrast, nu se are în vedere ipoteza în care se solicită doar obligarea angajatorului sau a fostului angajator să elibereze o adeverință din care să rezulte încadrarea în grupa I sau a II-a de muncă, situație în care se cercetează numai dacă angajatorul sau fostul angajator a făcut în trecut o asemenea încadrare.

În cazul unui răspuns afirmativ la primele două chestiuni, este pusă în discuție modalitatea în care instanțele analizează probatoriul administrat, care de la caz la caz poate releva încadrarea sau nu în grupa de muncă solicitată. Problemele ivite vizează admisibilitatea și relevanța expertizei de specialitate și modul de aplicare a regulii sarcinii probei, în contextul în care nu mai este posibilă examinarea nemijlocită a condițiilor de muncă existente în trecut, stabilirea timpului efectiv lucrat în condițiile de muncă respective, iar existența unor înscrisuri privind determinările de noxe efectuate la vremea respectivă ar putea fi dovedită în principiu doar de angajator.

III. Orientările jurisprudențiale diferite, pentru fiecare problemă de drept în parte:

1. Interpretarea și aplicarea dispozițiilor pct.6 – 8 și 12 din Ordinului MMPS nr. 50/1990 referitor la posibilitatea analizării și constatării pe cale judiciară, ulterior abrogării acestui act normativ, a încadrării muncii prestate în grupele I sau II de muncă, în perioada 18.03.1969 - 01.04.2001, în cadrul unui litigiu cu fostul angajator care nu a procedat el însuși la încadrarea activității reclamantului în grupa de muncă indicată de acesta, deși acea activitate era prevăzută în Anexa 1 respectiv 2 la Ordin, precum și posibilitatea instanței de a obliga angajatorul la recunoașterea retroactivă a acestei încadrări.

1.1. Soluții în sensul că încadrarea în grupa I sau a II-a de muncă nu mai poate fi făcută la momentul actual, după abrogarea Ordinului MMPS nr. 50/1990:

- CA Alba Iulia, s. I. civ. și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 263/7.05.2015 – Cum potrivit mențiunilor din carnetul de muncă apelantul nu beneficiază de grupa I de muncă pentru perioada (...), susținerile acestuia privind încadrarea sa în grupa I de muncă în raport de activitățile desfășurate nu pot fi primite în contra sau peste conținutul înscrisului. (...) Nominalizarea persoanelor care se încadrează în grupă de muncă are caracterul unui act de organizare internă a unităților, instanța nefiind competentă să facă ea însăși încadrarea unui loc de muncă în grupele I sau a II-a de muncă.

chiar dacă reclamantul și-a desfășurat activitatea în condiții nocive de muncă nu prezintă relevanță juridică la încadrarea în grup de muncă pretinsă, încadrarea în grupe fiind o vocație și nu un drept absolut; în același sens, d. civ. nr. 364/28.05.2015 a aceleiași instanțe;

- CA Alba Iulia, s. I. civ. și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 492/23.06.2015 – Tribunalul Alba în mod corect a respins acțiunea astfel cum a fost formulată, arătând corect că nominalizarea persoanelor, încadrarea persoanelor în diferite unități în grupele I și II de muncă este statutul exclusiv al angajatorului;

- CA Alba Iulia, s. I. civ. și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 1049/27.10.2015 – Aspectele invocate de apelant privind condițiile de lucru nu pot fi primite și nu sunt relevante în cauză deoarece acestea au fost avute în vedere, așa cum prevede art. 6 din Ordinul nr. 50/1990, de comisia instituită la nivelul unității pentru a aprecia în concret asupra ocupațiilor, locurilor de muncă și a nominalizării persoanelor care sunt beneficiare ale grupei de muncă;

- T. Teleorman, s. conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, s. civ. nr. 865/24.04.2014, definitivă prin neapelare – Încadrarea în grupa I de muncă prin procedura impusă de Ordinul nr. 50/1990 nu se mai poate realiza deoarece acest act normativ a fost abrogat prin Legea nr. 19/2000. Deoarece termenele stabilite prin Ordinul nr. 50/1990 pentru realizarea nominalizării persoanelor care se încadrau în grupele I și a II-a de muncă au expirat, nu mai există bază legală pentru ca instanța să efectueze o nouă nominalizare a reclamantilor care și-au desfășurat activitatea în grupe superioare de muncă;

- CA Bacău, s. I. civ., d. civ. nr. 87/18.02.2015 – În prezent angajatorii și cu atât mai mult deținătorii de arhive nu mai au temei legal pentru a nominaliza noi persoane ori pentru a încadra activități desfășurate anterior datei de 1.04.2001 în grupe superioare de muncă, ci doar pentru a atesta un fapt consemnat anterior datei de 1.04.2001, pe baza unor documente verificabile”;

- CA Bacău, s. I. civ., d. civ. nr. 601/11.06.2014 – Curtea reține că în cauză nu a fost parcursă procedura specială prevăzută de art. 6 din Ordinul nr. 50/1990, procedură în raport de care în mod corect s-a reținut de către prima instanță faptul că proba cu expertiză tehnică solicitată de reclamantă nu este relevantă și utilă cauzei;

- CA Bacău, s. I. civ., d. civ. nr. 206/22.04.2015 – Dacă într-adevăr locul de muncă deținut de reclamant ar fi reclamat o încadrare, de drept sau prin asimilare cu cele expres prevăzute într-o anumită grupă de muncă, măcar una dintre aceste instituții ar fi făcut demersurile permise de lege pentru intrarea în legalitate. Reclamantul, trecând sub tăcere aceste demersuri, a pretins instanței să se substituie entităților menționate și să-i recunoască condițiile de muncă speciale pretinse. Or instanța în această procedură nu putea decât fie să verifice dacă activitatea/locul de muncă/funcția reclamantului era nominalizată expres în

grupa a II-a de muncă, fie să verifice dacă conducerea împreună cu sindicatele aprobaseră corect încadrarea prin asimilare și a altor categorii profesionale a căror activitate nu era expres nominalizată (...), dar nelegal nu-i efectuaseră mențiuni în carnetul de muncă;

- CA Brașov, s. I civ., d. civ. nr. 1433/AP/2.11.2015 – În situația în care angajatorul nu a stabilit anumite locuri de muncă sau activități în grupe superioare de muncă în perioada în care Ordinul nr. 50/1990 este în vigoare, această încadrare nu mai poate avea loc ulterior, după abrogarea, prin art. 198 din Legea nr. 19/2000 a tuturor actelor normative care făceau referire la încadrarea în grupa I și II;

- CA Brașov, s. I civ., d. civ. nr. 779/AP/15.06.2015 – Angajatorul este singurul în măsură să acorde grupa de muncă în condițiile în care este respectată metodologia și procedura instituită prin Ordinul nr. 50/1990. (...) Modificarea mențiunilor din carnetul de muncă nu este posibilă în condițiile în care angajatorul nu a considerat că sunt îndeplinite astfel de condiții;

- CA Brașov, s. I civ., d. civ. nr. 1227/AP/12.10.2015 – Actele normative care reglementau încadrarea în fosta grupă a II-a de muncă au fost abrogate la data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000. După această dată nu mai există bază legală pentru încadrarea locurilor de muncă în grupe de muncă, iar atestarea faptului că o anumită persoană a lucrat în perioada anterioară datei de 1.04.2001 în locuri de muncă încadrate în grupe de muncă se poate face numai dacă „nominalizarea persoanei” s-a făcut anterior datei de 1.04.2001 și numai pe baza documentelor întocmite la acea vreme verificabile, aflate în evidența angajatorilor sau deținătorilor de arhive. Altfel spus, în prezent, angajatorii nu au temei legal pentru a nominaliza noi persoane ori pentru a încadra activități desfășurate anterior datei de 1.04.2001 în grupe de muncă, ci doar pentru a testa un fapt consumat anterior datei de 1.04.2001;

- CA Galați, s. I civ., d. civ. nr. 578/25.09.2015 – În lipsa respectării procedurilor prevăzute de Ordinul nr. 50/1990 și nu a fost nominalizat printre persoanele care au beneficiat de grupa a II-a, instanța nu poate constata încadrarea reclamantului în această grupă de muncă întrucât pe de o parte acest lucru nu este real, iar pe de altă parte s-ar încălca și principiul contributivității, conform căruia fondurile de asigurări sociale se constituie pe baza contribuțiilor datorate de persoanele fizice și juridice participante la sistemul public, drepturile de asigurări sociale cuvenindu-se pe temeiul contribuțiilor de asigurări sociale plătite;

- CA Galați, s. I civ., d. civ. nr. 530/23.09.2014 – Chiar de sarcina urmăririi procedurii pentru acordarea grupei I de muncă revenea angajatorului, unității, salariații puteau solicita sindicatelor să solicite aceasta în cazul în care unitatea nu își îndeplinea această obligație. Prin urmare, condițiile grele în care a lucrat reclamantul nu justifică automat acordarea grupei I de muncă, odată ce în perioadele 1.09.1982 – 1.12.1990 și 1.02.1999 – 1.04.2001 nu a fost urmată

procedura prevăzută de Ordinul nr. 50/1990, procedură obligatorie ce nu poate fi suplinită de instanța de judecată prin administrarea probei cu expertiză;

- CA Iași, s. I civ., d. civ. nr. 205/4.03.2015 – Este inadmisibilă cererea prin care apelantul solicită ca aceeași perioadă, menționată în carnetul de muncă ca fiind lucrată în grupa II de muncă, să fie „constatată”, de către instanța de judecată, ca lucrată în grupa I de muncă;

- CA Oradea, s. I civ., d. civ. nr. 841/A/16.10.2015 – Câtă vreme adeverințele emise de angajator în favoarea apelanților (...), ca și carnetele de muncă mai sus arătate, evidențiază funcția deținută de aceștia, faptul că activitatea desfășurată nu se încadrează în zona I de radiații, nu se impunea ca pârâtele să depună alte probe în apărare, poziția fiind ferm expusă în cuprinsul acestora. (...) Instanța nu avea posibilitatea a obliga angajatorul la eliberarea unor adeverințe care să confirme o altă situație decât cea rezultată din evidențele sale, chiar în lipsa unei poziții de neopunere expresă;

- CA Iași, s. litigii de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 22/10.01.2014 – Atâta timp cât dispozițiile legale prevăd o procedură de nominalizare a persoanelor care se încadrează în grupele I și II de muncă, ținându-se seama de condițiile deosebite de muncă concrete în care își desfășoară activitatea aceste persoane, procedură care nu a fost urmată, instanța constată neîntemeiată cererea reclamantului privind acordarea grupei a II-a de muncă;

- CA Timișoara, s. litigii de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 968/4.08.2015 – Actele normative care reglementau încadrarea în fostele grupe I și a II-a de muncă au fost abrogate la data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale (art.198 din lege). După această dată nu mai există bază legală pentru încadrarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite în grupe superioare de muncă, iar eliberarea adeverințelor privind atestarea faptului că, în anumite perioade anterioare datei de 1.04.2001, o persoană și-a desfășurat activitatea în locuri de muncă încadrate în grupele I și a II-a de muncă, se va face numai dacă nominalizarea persoanei s-a făcut anterior datei de 1.04.2001 și numai pe baza documentelor întocmite la acea vreme, verificabile, aflate în evidența angajatorilor sau deținătorilor de arhive (proces-verbal, decizie, tabel, hotărârea consiliului de administrație și a sindicatului privind nominalizarea persoanelor încadrate în grupe superioare de muncă, pontaje lunare, registrul de evidență a intrărilor în subteran etc.). Altfel spus, în prezent, angajatorii nu au temei legal pentru a nominaliza noi persoane ori pentru a încadra activități desfășurate anterior datei de 1.04.2001, în grupe superioare de muncă, ci doar pentru a atesta un fapt consumat anterior datei de 1.04.2001 - prin adeverințe eliberate conform Ordinului MMFES nr. 590/2008, ori prin înscrieri în carnetul de muncă, conform Decretului nr. 92/1976, numai în baza documentelor verificabile, aflate în evidențele acestora; în același sens, CA Timișoara, s. litigii de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 1546/17.11.2015;

- CA Timișoara, s. litigii de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 970/08.2015 – Instanța de judecată nu poate, doar pe baza susținerilor reclamantului, chiar și în prezența buletinelor de determinare a noxelor, să dispună încadrarea unui salariat în grupa I de muncă, decât dacă se probează de către reclamant îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru acordarea grupei și a fost urmată procedura prevăzută de Ordinul nr. 50/1990, *inclusiv nominalizarea*.

1.2. Soluții în sensul că încadrarea în grupa I sau a II-a de muncă poate fi făcută și la momentul actual, după abrogarea Ordinului MMPS nr. 50/1990:

- CA Constanța, s. I civ., d. civ. nr. 227/CM/7.04.2015 – Faptul că după 1990, angajatorul și sindicatele nu s-au preocupat de identificarea și buna gestionare a riscurilor profesionale și îmbunătățirea condițiilor de lucru nu este prin el însuși de natură a exclude locurile de muncă de la încadrarea în grupa I, respectiv a II-a, de vreme ce reclamanții și-au desfășurat activități în astfel de locuri. Solicitând recunoașterea grupelor de muncă, salariații își valorifică un drept decurgând din prestarea muncii în anumite condiții, reacționând la pasivitatea angajatorului, care nu se poate prevala de propria neexecutare a obligației de a evalua condițiile concrete de la diversele locuri de muncă;

- CA Constanța, s. I civ., d. civ. nr. 360/CM/23.06.2015 – Nu este adevărat că reclamanții puteau uza de prevederile Ordinului nr. 50/1990 atâta timp cât acesta s-a aflat în vigoare, nu și după ce a fost abrogat, în realitate acest act normativ guvernând perioada dedusă judecății. Este de principiu în materia aplicării legii în timp că legea veche guvernează situațiile juridice născute sub imperiul ei, iar legea nouă nu retroactivează. De altfel, preluând acest principiu și în legislația actuală, art. 6 alin. 2 C. civ. prevede că „actele și faptele juridice încheiate ori, după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor”. Rezultă cu evidență că aceste acte și fapte juridice produc efectele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor;

- CA Iași, s. litigii de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 1181/4.11.2014 – Reclamantul a formulat o acțiune în constatarea dreptului, neavând posibilitatea practică de realizare a lui, în sensul restabilirii ordinii de drept pe calea acțiunii în realizare. În consecință a fost casată cu trimitere sentința tribunalului prin care acțiunea fusese respinsă ca inadmisibilă;

- CA Cluj, s. I civ., d. civ. nr. 730/A/27.04.2015 – Nu poate fi reținută teza inadmisibilității acțiunii în instanță pentru constatarea condițiilor de muncă specifice grupelor de muncă, nefiind niciun text de lege în cuprinsul ordinului nr. 50/1990 care să poată fi interpretat în acest fel. Ca atare, în ipoteza în care, deși activitatea a fost desfășurată în condițiile grupei I de muncă, așa cum afirmă reclamanții, iar încadrarea totuși nu a fost făcută corespunzător, trebuie acceptat

că este deschisă calea judecării pentru restabilirea adevărului, mai cu seamă că încadrarea în grupe a dobândit, grație modificărilor legislative din ultimii ani, valențe financiare la calculul pensiei, prin acordarea unui punctaj suplimentar aferent anilor lucrați în grupele de muncă, astfel că o chestiune care a putut părea lipsită de un interes financiar bine conturat la momentul adoptării ordinului nr. 50/1990 a dobândit ulterior un atare interes;

- CA Galați, s. I civ., d. civ. nr. 466/12.06.2015 – Cu privire la cea de-a doua condiție, existența unui act intern de nominalizare, tribunalul a reținut că lipsa din arhiva unității a unui astfel de act nu poate fi un argument suficient pentru respingerea acțiunii și nici nu poate fi imputată reclamantului salariat, fără a se analiza în concret realitatea. În acest sens, instanța a procedat ea însăși la analiza dacă activitatea desfășurată de reclamant se încadra sau nu în grupa a II-a de muncă. Apelul formulat în cauză a fost respins ca nefondat;

- CA Pitești, s. I civ., d. civ. nr. 67/11.02.2015 – Nu poate fi opusă fostului salariat nefinalizarea unei proceduri prevăzute de lege în sarcina angajatorului spre a fi invocată culpa reclamantei în sensul că nu s-a ocupat personal sau prin sindicat de nominalizarea sa între persoanele a căror muncă se încadrează în grupe superioare de muncă;

- CA Pitești, s. I civ., d. civ. nr. 225/3.02.2014 – În raport de această reglementare distinctă în favoarea recurentului [se referă la Ordinul nr. 50/1990, pct. 208], trebuia să se recunoască activitatea desfășurată în grupa a II-a de muncă și în perioada în care a fost șofer pe microbuz pentru transportul public de persoane;

- CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 1234/5.11.2014 – Cererea reclamantului de a i se acorda grupa a II-a de muncă nu echivalează cu o modificare a contractului de muncă, ci este vorba mai degrabă despre recunoașterea unor drepturi pe perioada cât a fost salariatul apelantei. (...) s-a apreciat că reclamantul, lucrând în domeniul prelucrare și exploatare a țițeiului, activitatea acestuia se poate încadra în grupa a II-a de muncă;

- CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 1890/18.11.2015 – Chiar dacă apelanta a susținut că nominalizarea persoanelor care se încadrează în grupele I și a II-a de muncă se face de către conducerea unităților împreună cu sindicatele libere din unități (...), Curtea reține că față de eventualele abuzuri ale angajatorilor, salariații au dreptul de a se adresa oricând instanței de judecată cu cereri pentru a-și realiza drepturile de care au fost privați;

- CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 379/16.03.2015 – În ipoteza în care o asemenea nominalizare a persoanei care se încadrează în grupa I sau a II-a de muncă nu se realizează de conducerea unității sau nominalizarea realizată este contestată, nimic nu împiedică partea interesată să se adreseze instanței pentru a stabili, în raport de dispozițiile legale incidente, probele administrate și condițiile concrete ale cauzei, dacă activitatea desfășurată de aceasta se încadrează într-o anumită grupă de muncă și respectiv în ce procent; simplul fapt că angajatorul nu a decis, prin hotărâri ale consiliului de administrație, care sunt

persoanele ce se încadrează în grupa a II-a de muncă, astfel cum impun disp. art. 6 din Ordinul nr. 50/1990, nu poate constitui un argument suficient pentru respingerea acțiunii reclamantei;

- CA Timișoara, s. litigii de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 2705/14.11.2013 – În mod just instanța de fond a apreciat că activitatea depusă de intimat în perioada 2.05.1995 – 31.12.1996 se încadrează în grupa a II-a de muncă, întrucât în conformitate cu prev. art. 2 lit. a din HG nr. 620/1992 de această grupă de muncă beneficiază, cu începere din 18.03.1969, toți conducătorii auto și ajutorii acestora care au executat transportul tehnologic al materialului lemnos. (...) Totodată, instanța de fond a dat o justă interpretare și probatoriului administrat în cauză, depoziția martorului D. relevând perioada în care intimatul a desfășurat aceeași activitate – transport material lemnos – în diferite localități sau la depozit, cu normă de muncă diferită și cu program de lucru inegal cuprins între 8 și 14 ore;

- T. Constanța, s. I civ., s. civ. nr. 1635/29.03.2013, irevocabilă prin d. civ. nr. 928/CM/22.10.2013 a CA Constanța, s. I. civ. – Expertiza tehnică efectuată în această cauză a identificat mediul de lucru, condițiile grele în care și desfășoară activitatea reclamantii, riscurile la care sunt supuși, condițiile de microclimat nefavorabil, atât prin perceperea efectivă a instalațiilor electrice, a atribuțiilor de serviciu, echipamentului din dotare, felul muncii desfășurate de fiecare în parte, cât și din observarea înscrisurilor privind condițiile grele de muncă și factorii de risc. Expertul a concluzionat că reclamantii pot fi încadrați în grupa I de muncă la poziția 123 din anexa I a Ordinului nr. 50/1990, respectiv grupa a II-a de muncă, la poziția 184 din anexa II, prin asimilare cu acele categorii profesionale;

- T. Argeș, s. pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, s. civ. nr. 4611/21.03.2013 (definitivă prin d. civ. nr. 3793/19.11.2013 a CA Pitești, s. I civ.) – Potrivit concluziilor raportului de expertiză (...), reclamantii și intervenienții au desfășurat activitate în grupa I de muncă în procent de 100% pe durata programului de lucru. Având în vedere concluziile expertului, precum și art. 34 alin. 5 C. Mc., instanța reține că acțiunea principală și cererile de intervenție în interes propriu sunt întemeiate.

2. În cazul răspunsului afirmativ la prima chestiune, interpretarea și aplicarea art.255 și art.330 NCPC respectiv art.167 și art.201 Cod.pr.civ. 1865 raportat la art. art.103 alin. (2) din Legea nr.263/2010 și art.76 din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr.263/2010, aprobate prin HG nr.257/2011 și art. 1(1) din Decretul nr.92/1976, precum și la pct.15 din Ordinul MMPS nr. 50/1990 referitor la admisibilitatea probei cu expertiză tehnică în domeniul protecției muncii pentru dovedirea condițiilor concrete de muncă, inclusiv a procentului de timp lucrat în împrejurări care justifică încadrarea activității în grupele I și a II-a de muncă.

2.1. Soluții în sensul admisibilității probei cu expertiză tehnică în domeniul protecției muncii pentru dovedirea condițiilor concrete de muncă, inclusiv a procentului de timp lucrat în împrejurări care justifică încadrarea în grupele I și a II-a de muncă:

- CA Brașov, s. civ. și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 880/M/29.06.2011 - Proba cu raportul de expertiză efectuată în cauză este o probă fundamentală, singura de altfel și concludentă în soluționarea cauzei. Acordarea grupelor de muncă presupune o activitate laborioasă de analiză în concret a particularităților fiecărui loc de muncă, ceea ce în cauză expertul desemnat a și făcut;

- CA Cluj, s. civ., d. civ. nr. 3287/R/28.09.2011 - Administrarea unei astfel de probe [expertiza] era esențială întrucât verificarea temeiniciei pretențiilor deduse judecății presupune determinarea în concret a condițiilor de muncă ale fiecărui reclamant și ale intervenientului, iar în cazul în care acestea permit încadrarea în grupa de muncă este necesar se determina și procentul, respectiv timpul efectiv de muncă desfășurat în astfel de condiții;

- CA Pitești, s. I civ., d. civ. nr. 1776/2.11.2015 - După reținerea cauzei spre rejudecare, a fost administrată proba cu expertiză tehnică. (...) În raportul de expertiză tehnică efectuat în cauză s-au verificat condițiile de muncă ale reclamantilor, operație în urma căreia s-a concluzionat că de la data de 31.03.1992 angajatoarea nu a schimbat specificul muncii reclamantilor la punctul de lucru Pitești, aceste condiții fiind identice cu acelea pentru care activitatea lor a fost încadrată în grupa a II-a de muncă, în procent de 100 %;

- CA Pitești, s. I civ., d. civ. nr. 866/13.10.2014 - Pentru a se verifica condițiile de muncă în care reclamantul și-a desfășurat activitatea, a fost întocmit în cauză un raport de expertiză tehnică, ale cărui concluzii au fost în sensul că nivelul noxelor determinate de către angajator erau mai mari decât valorile maxime admise și această determinare a stat la baza încadrării în grupa I de muncă a celorlalți salariați. (...) Confirmarea condițiilor de muncă în care au lucrat salariații subordonați ai reclamantului în aceeași secție era suficientă pentru încadrarea acestuia de pe urmă în aceeași grupă de muncă, evitându-se discriminarea;

- CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 1900/19.11.2015 - Sunt vădit nefondate și susținerile apelantei în sensul că raportul de expertiză ar fi lipsit de valoare probatorie, Curtea reținând că dimpotrivă în astfel de cauze expertiza de specialitate este o probă esențială, dat fiind caracterul științific al acesteia, prin care se stabilesc ruta profesională a salariaților care solicită încadrarea în grupe superioare de muncă, condițiile concrete în care și-au desfășurat activitatea și noxele la care au fost expuși, acestea fiind criterii ce ar putea să conducă la stabilirea încadrării;

- CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 1660/29.10.2015 - Curtea apreciază că în cauză era utilă efectuarea expertizei judiciare solicitate de către reclamant, care în raport de activitatea și locul de muncă în care acesta a lucrat efectiv în

perioada de referință în cadrul intinatei-pârâte, să stabilească dacă ele justifică acordarea grupei I de muncă;

- CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 379/16.03.2015 – Raportat la obiectul acțiunii, prin care se urmărește constatarea dreptului la încadrarea în grupa a II-a de muncă (...), nu se poate reține că proba cu expertiză de specialitate solicitată de reclamantă ar fi neconcludentă cauzei, astfel cum greșit a apreciat prima instanță și că în pricina de față s-ar justifica numai administrarea de înscrisuri. (...) În mod curent în pricinile având acest obiect este administrată și o probă cu expertiză de specialitate;

- CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 2118/14.12.2015 – În mod eronat instanța de fond nu a reținut concluziile raportului de expertiză motivat de faptul că sunt eronate, deoarece aceasta s-a făcut la 30 de ani de la data la care unitatea a efectuat aceste nominalizări. Astfel, Curtea va reține că susținerile expertului sunt fondate, deoarece meseria de sudor în cadrul SC B... SA se încadrează în grupa I de muncă în procent de 100% din timpul de lucru, în baza prevederilor Ordinului nr. 50/1990, Anexa I, poziția 95.

2.2. Soluții în sensul inadmisibilității probei cu expertiză tehnică în domeniul protecției muncii pentru dovedirea condițiilor concrete de muncă, inclusiv a procentului de timp lucrat în împrejurări care justifică încadrarea în grupele I și a II-a de muncă:

- T. Gorj, s. conflicte de muncă și asigurări sociale, s. civ. nr. 1418/12.06.2014, definitivă ca urmare a constatării perimării apelului prin d. civ. nr. 2860/17.06.2015 a CA Craiova – Reclamantul nu a făcut dovada desfășurării activității pe perioada precizată în acțiune în procent de 100% din timpul efectiv lucrat. O eventuală expertiză tehnică de specialitate nu ar putea stabili exact pentru fiecare reclamant condițiile de lucru și timpul de expunere în coroborare cu evenimente tehnice și lucrările la care a participat. Practic este imposibil de stabilit cât timp din cele 8 ore de lucru zilnice a lucrat reclamantul în condițiile grupei I de muncă, chiar și printr-o expertiză tehnică în care să se analizeze timpii efectiv lucrați în condițiile grupei I de muncă, în funcție de lucrările și intervențiile pe care le-a efectuat, deoarece expertul nu poate stabili retroactiv cât din programul de lucru al reclamantului s-a desfășurat în condițiile grupei I de muncă;

- CA Craiova, s. I civ., d. civ. nr. 3178/9.09.2014 – Proba cu expertiză nu este edificatoare întrucât expertul nu putea verifica în concret condițiile de muncă anterioare anului 2001, făcând doar o descriere generală a sistemului energetic național și a atribuțiilor din fișa postului recurenților;

- CA Brașov, s. I civ., d. civ. nr. 836/AP/25.06.2015 – În situația inexistenței deciziilor de nominalizare a încadrării în grupa de muncă, *dar a existenței altor documente verificabile*, aflate în evidențele angajatorilor sau ale deținătorilor legali de arhive, este întemeiată cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul care solicită recunoașterea perioadei lucrate în grupa

superioară de muncă. (...) În situația în care nu există niciun *document* verificabil pe baza căruia angajatorul să elibereze o adeverință privind încadrarea în grupa de muncă așa cum se solicită prin cererea introductivă, acțiunea reclamantului este neîntemeiată¹;

- CA Brașov, s. I civ., d. civ. nr. 488/AP/6.04.2015 – Efectuarea unei expertize în prezent nu este în măsură să prezinte condițiile concrete în care și-au desfășurat activitatea apelanții în perioada vizată prin cererea de chemare în judecată;

- CA Oradea, s. I civ., d. civ. nr. 1151/A/2015 – În speță nu au fost parcurse toate etapele administrative necesare și obligatorii pentru ca activitatea desfășurată de apelantul-reclamant să fie încadrată într-o grupă superioară de muncă. (...) În cauza de față nu rezultă că au fost efectuate măsurători de noxe la data exercitării de către reclamant a funcției de manevrant vagoane, iar *aceste măsurători nici nu ar mai fi posibile în prezent*, raportat la timpul scurs de la perioada în discuție, respectiv 1998-2001.

3. În cazul răspunsului afirmativ la primele două chestiuni, modul de interpretare a art. 272 C. Mc., cu privire la sarcina probei în ceea ce privește dovedirea condițiilor de muncă efective și procentul din timpul de lucru în care acestea s-au manifestat, în cazul în care prin expertiza tehnică în domeniul protecției muncii efectuată în cauză nu a fost posibilă examinarea nemijlocită a condițiilor de muncă existente în trecut, iar părțile nu au prezentat înscrisuri privind determinările de noxe efectuate la vremea respectivă.

3.1. Soluții în sensul neaplicării art. 272 C. Mc. în cadrul probațiunii condițiilor concrete de muncă, inclusiv a procentului de timp lucrat în împrejurări care justifică încadrarea în grupele I și a II-a de muncă:

- CA Constanța, s. I. civ., d. civ. nr. 453/CM/5.10.2015 – În cauză expertul a realizat o evaluare cu caracter general a condițiilor de muncă actuale pornind de la specificul posturilor de electricieni în cadrul societăților și companiilor cu activitate în sistemul energetic național (...). S-a apreciat [de către expert] că dacă salariații au primit drepturile pentru activitatea consemnată în carnetele de muncă, „este de la sine înțeles că aceștia au lucrat efectiv în respectivele posturi integral timpul de muncă”. Expertiza relevă încă de la început că asemenea evaluări au mai fost efectuate în cursul altor procese, pentru toate locurile de muncă ale personalului din sistem, precum și că activitatea intimaților reclamânți, pentru perioadele arătate prin cererea de chemare în judecată, se poate încadra prin asimilare la alte poziții ale Ordinului 50/1990 cu modif. aduse prin Ordinul 125/1990, „care presupun aceleași

¹ Reiese, în această interpretare, că, în lipsa unor înscrisuri privind încadrarea în grupa de muncă, acțiunea este neîntemeiată, de unde implicit rezultă că expertiza tehnică este inutilă.

suprasolicitări prin lucru la înălțime, responsabilitatea sarcinii de muncă, expunerea la riscuri și noxe similare”.

Privită din această perspectivă, lucrarea pe care instanța de fond și-a întemeiat soluția apare ca neconcludentă pentru teza încuviințării ei, fiindcă tratează neexhaustiv problematica posturilor deținute în cadrul unităților din sistemul energetic național, pe baza unor înscrisuri întocmite atât anterior, cât și ulterior datei de 01.04.2001 (...) și exprimă un punct de vedere al expertului, care nu își găsește concordanța sau chiar contravine conținutului respectivelor înscrisuri. Expertiza efectuată în acest mod își pierde construcția de probă judiciară și rolul de opinie obiectivă și avizată a specialistului, care în concordanță cu celelalte probe care o susțin, să asigure fundamentul unei analize pertinente asupra situației de fapt deduse judecății, asupra căreia în final judecătorul să aplice normele de drept;

- CA Constanța, s. I. civ., d. civ. nr. 468/CM/7.10.2015 – Față de natura constatărilor la care s-a făcut referire, este evident că expertiza administrată în fața instanței de fond nu a realizat o evaluare obiectivă a muncii reclamantilor, pe baza activităților pe care aceștia le-au desfășurat în concret și a condițiilor de muncă specifice posturilor pe care le-au deținut în perioadele de referință și că nu poate justifica, în consecință, concluzia desfășurării activității reclamantilor în aceleași condiții cu acei angajați ai societății pârâte încadrați în grupa I sau II de muncă și nici pretenția de recunoaștere a acestor grupe de muncă conform intervalelor de timp precizate în acțiune.(...) Chiar dacă pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Ordinului nr.50/1990, încadrarea locurilor de muncă în grupele I și II nu era condiționată de existența buletinelor de determinare a noxelor, operațiunea nu avea caracter formal, ci se raporta la criteriul proporției de timp lucrat în aceste condiții pentru perioada 18.03.1969-31.12.1989, ori *reclamantii nu au depus înscrisuri* care să certifice încadrarea anterioară în grupele I și II de muncă sau care să confirme proporția de timp lucrată în condiții specifice acestor grupe; în același sens, CA Constanța, s. I. civ., d. civ. nr. 473/CM/9.10.2015;

- CA Iași, s. litigii de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 134/24.11.2015 – *În sarcina reclamantului era obligația de a dovedi* condițiile concrete de desfășurare a activității pe perioada în litigiu, condiții susceptibile de a fi încadrate în dispozițiile Ordinului nr. 50/1990.

3.2. Soluții în sensul aplicării art. 272 C. Mc. în cadrul probațiunii condițiilor concrete de muncă, inclusiv a procentului de timp lucrat în împrejurări care justifică încadrarea în grupele I și a II-a de muncă:

- CA Constanța, s. I civ., d. civ. nr. 360/CM/23.06.2015 – Este adevărat că procentul se calculează proporțional cu timpul efectiv lucrat în condițiile activității ce se încadrează în grupa I sau II sa muncă, dar raportul de expertiză a relevat că procentul de 100% se poate justifica în condițiile specifice în care reclamantii și-au desfășurat activitatea. Prima instanță și-a însușit în mod corect

această concluzie, întrucât încadrarea reclamanților în grupele I și II de muncă s-a făcut în considerarea specificului activității desfășurate și *nu a existat temei pentru a se considera că această activitate ar fi fost prestată doar parțial raportat la timpul de lucru*. Pe de altă parte, apelanta nu a fost în măsură să argumenteze de ce lucrul în ture nu ar îndreptăți un salariat să beneficieze de grupa I sau II de muncă în procent de 100%;

- CA Bacău, s. I civ., d. civ. nr. 444/10.12.2014 – Apelanta susținut atât la tribunal, cât și în apel că nu contestă că reclamantul a desfășurat activitate în grupa a II-a de muncă în perioada 21.11.1986 – 1.10.1993. În atare împrejurări apare ca nejustificată susținerea necesității probării aspectului necontestat.

4. Interpretarea și aplicarea pct.3 din Ordinul MMPS nr. 50/1990 referitor la posibilitatea încadrării în grupa I sau II de muncă a activității desfășurate de un reclamant prin asimilarea situației acestuia, din perspectiva activității desfășurate dar care nu este indicată în Anexa 1 sau 2 la Ordin, cu cea a salariaților care au desfășurat activități în condiții de muncă similare în cadrul altor angajatori și a căror activitate era prevăzută ca fiind încadrată în grupa I sau II de muncă potrivit Anexelor 1 și 2 la Ordinul MMPS nr. 50/1990.

4.1. Soluții în sensul că nu este posibilă asimilarea activităților prevăzute ca putând fi încadrate în grupele I și a II-a de muncă la nivelul unei categorii de angajatori, chiar dacă prestarea acesteia la nivelul altei categorii de angajatori a avut loc în condiții de muncă similare:

- CA Craiova, s. I civ., d. civ. nr. 3144/8.09.2014 – Întrucât activitatea desfășurată de reclamanți nu se încadrează în ipotezele prevăzute limitativ de anexele 1 și 2 din ordin, nu este posibilă o lărgire a sferei de aplicare a ordinului. Nu se reține existența unei lacune a legii pentru aplicarea prin analogie a normelor de drept civil la situații asemănătoare, ci suntem în situația unei reglementări speciale a grupelor de muncă, care e de strictă aplicare; În același sens (cu formulări identice), CA Brașov, s.civ. și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 437/M/7.04.2014;

- CA Craiova, s. I civ., d. civ. nr. 3178/9.09.2014 – Dispozițiile Ordinului nr. 50/1990 nu se pot extinde și asupra reclamantului, atâta timp cât locul de muncă al acestuia nu se regăsește în Anexele nr. 1 și 2, care cuprind o enumerare expresă și limitativă a activităților și locurilor de muncă care se încadrează în grupele I și a II-a de muncă;

- CA Suceava, s. I civ., d. civ. nr. 333/22.05.2014 – Prin articolele 1 și 2 din ordin s-au prevăzut în mod expres locurile de muncă, activitățile și categoriile profesionale, beneficiare de grupe de muncă, încadrarea salariaților realizându-se ca urmare a regăsirii acestora în una dintre situațiile cuprinse în anexe, posibilitatea ca alți salariați care nu se regăsesc expres în una din situațiile din anexe să fie beneficiari ai unei grupe de muncă prin asimilare este

exclusă. Enumerarea nu lasă loc niciunei asimilări între diversele locuri de muncă;

- CA Suceava, s. I civ., d. civ. nr. 229/2.04.2015 – Încadrarea în grupele de muncă se face ca urmare a regăsirii în una din situațiile cuprinse în anexe, care enumeră limitativ locurile de muncă, activitățile și categoriile profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă, enumerare care nu lasă loc niciunei asimilări între diversele locuri de muncă; în același sens, CA Suceava, s. I civ., d. civ. nr. 842/21.10.2015; CA Suceava, s. I civ., d. civ. nr. 729/7.10.2015; CA Suceava, s. I civ., d. civ. nr. 985/16.12.2015;

- CA Oradea, s. I civ., d. civ. nr. 400/Ap/2.06.2015 – Extinderea sferei de aplicare a Ordinului nr. 50/1990 și la alte categorii de beneficiari decât cei prevăzuți în anexele acestuia pe considerentul că altminteri s-ar crea o discriminare față de cei care au activat în condiții similare de muncă reprezintă de fapt o adăugare la lege, ceea ce este inadmisibil, instanța fiind chemată să aplice legea, nu să o creeze. Tratatul juridic diferențiat instituit în temeiul unor situații obiective diferite nu constituie privilegii sau discriminări. Principiul egalității nu semnifică uniformitate. În același sens, CA Oradea, s. I civ., d. civ. nr. 211/9.06.2015-R;

- CA Târgu Mureș, s. I civ., d. civ. nr. 244/A/14.05.2014 – Prevederea legală cuprinsă la pct. 123 din Ordinul nr. 50/1990, indicată ca temei de drept al acțiunii de către reclamant, se referă la personalul din unitățile de exploatare a căilor ferate și nu la personalul din sistemul energetic, astfel că nu se poate extinde aplicarea acestor prevederi și altor situații care nu sunt prevăzute expres de acest act normativ.

4.2. Soluții în sensul că este posibilă asimilarea activităților prevăzute ca putând fi încadrate în grupele I și a II-a de muncă la nivelul unei categorii de angajatori, chiar dacă prestarea acestora la nivelul altei categorii de angajatori a avut loc în condiții de muncă similare:

- T. Constanța, s. I civ., s. civ. nr. 482/5.03.2014, definitivă prin neapelare – Enumerarea din anexele 1 și 2 la Ordinul nr. 50/1990 nu are caracter limitativ, întrucât încadrarea în fostele grupe superioare de muncă se realizează în funcție de condițiile concrete în care salariații și-au desfășurat activitatea și prin raportare la uzura capacității de muncă pe care a implicat-o activitatea în aceste condiții;

- T. Constanța, s. I civ., s. civ. nr. 446/28.01.2013, definitivă prin d. civ. nr. 419/CM/4.06.2013 a CA Constanța, s. I. civ. – Principiul de bază în încadrarea în grupe superioare de muncă este acela al existenței condițiilor de muncă deosebite și a uzurii capacității de muncă și a sănătății persoanelor care lucrează într-un climat nefavorabil. Instanța apreciază că interpretând limitativ dispozițiile Ordinului nr. 50/1990 s-ar ajunge la încălcarea art. 14 din CEDO care prevede interzicerea discriminării; în același sens, T. Constanța, s. I civ., s. civ. nr. 3861/14.10.2013, definitivă prin d. civ. nr. 123/CM/1.04.2014 a CA

Constanța, s. I. civ.; T. Constanța, s. I. civ., s. civ. nr. 1372/2.06.2014, definitivă prin d. civ. nr. 13/CM/13.01.2015 a CA Constanța, s. I. civ.;

- CA Pitești, s. I. civ., d. civ. nr. 1222/1.07.2015 – Principiul care se degajă din prevederile Ordinului nr. 50/1990 este acela că enumerarea din anexe a locurilor și categoriilor profesionale ce se încadrează în grupe superioare de muncă nu este exhaustivă, ci este doar necesară. Aceasta înseamnă că pentru salariatul al cărui loc de muncă nu se regăsește în anexele la Ordinul nr. 50/1990, actul normativ impune verificarea condițiilor concrete de muncă pentru ca, *în cazul în care se constată depunerea muncii în condiții similare cu cele ale salariaților ale căror posturi se regăsesc în liste, să se stabilească aceleași încadrare.* (...) În astfel de condiții grele, nocive sau periculoase de lucru constatate prin raportul de expertiză, revenea unității angajatoare sarcina monitorizării stării de sănătate a salariaților expuși acestor condiții de muncă. (...) S-a concluzionat de către expertul judiciar că în activitatea de exploatare prin serviciul operativ în tură, electricianul este prezent permanent în incinta stației, lucrează multe ore suplimentare, fiind expus la noxe, riscuri și suprasolicitare psihică, ceea ce justifică stabilirea procentului de 100% de lucru în condițiile grupei I de muncă pentru perioada din litigiu. De asemenea, a rezultat *similitudinea condițiilor de muncă* ale reclamantului cu cele ale funcțiilor menționate în anexa nr. 1 la Ordinul nr. 50/1990, poziția 123. Nu se poate reține culpa salariatului pentru neefectuarea nominalizării sale în categoria personalului încadrat în grupele I sau II de muncă. Procedura de încadrare nefiind declanșată, nu a ajuns la faza în care partenerii sociali să stabilească această nominalizare, nici nu s-a prevăzut în lege modalitatea de informare a salariaților asupra stadiului acestor proceduri și asupra căilor de constatare a măsurilor luate sau a pasivității angajatorului. (...) Ca urmare, *încadrarea reclamantului în situația reglementată de pct. 3 teza a doua din ordinul nr. 50/1990 constituie aplicarea legii, fără a mai fi necesară analiza discriminării*”;

- CA Pitești, s. I. civ., d. civ. nr. 690/15.04.2015 – Sferă aplicării Ordinului nr. 50/1990 nu se poate restrânge numai la activitățile prevăzute în acest act normativ, astfel încât elementele de probă din dosar au dovedit cu prisosință că activitatea desfășurată de reclamant a corespuns grupei a II-a de muncă în procent lucrat de 100%;

- CA Ploiești, s. I. civ., d. civ. nr. 1035/9.10.2014 – Expertul de specialitate Ionescu Dumitru a concluzionat în lucrarea sa că reclamantul, pentru perioada solicitată, și-a desfășurat activitatea în cadrul secției Forjă – tratamente termice, în funcția de electrician de întreținere și reparații, se încadrează în grupa a II-a de muncă, în procent de 100%, conform Ordinului nr. 125/1990; (...) literatura de specialitate și practica judecătorească au statuat în mod constant că enumerarea din Ordinul nr. 50/1990 a activităților și funcțiilor (în raport de care se acordă grupele de muncă) nu are caracter limitativ, întrucât încadrarea în grupe superioare de muncă se face pe baza existenței condițiilor de muncă deosebite și a uzurii capacității de muncă a acelor persoane care au lucrat în

astfel de condiții. În acest sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, care, prin decizia nr. 258/20.09.2004, a stabilit că Ordinului nr. 50/1990 nu i se poate restrânge aplicarea numai la activitățile și funcțiile prevăzute în forma inițială a actului, în lipsa unei dispoziții exprese a însuși organului de autoritate emitent sau a unui act normativ de ordin superior. Printr-o atare interpretare, s-a urmărit tratarea egală și nediferențiată a tuturor celor ce au activat în condiții similare de muncă, indiferent de perioada în care au lucrat;

- CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 869/8.04.2014 – O atare interpretare seimpune cu atât mai mult cu cât forma dobândită de ordinul respectiv, prin completările și modificările ulterioare, a fost menită să elimine inconsecvențele și inechitățile existente, iar a accepta restrângerea sferei de aplicare a ordinului și a crea categorii distincte de beneficiari, în raport cu situația pe care aceștia o aveau atunci când i s-au adus modificări sau completări, ar însemna să se creeze discriminări tocmai acolo unde s-a urmărit tratarea egală și nediferențiată a tuturor celor care au activat în condiții similare de muncă, indiferent de perioada în care au lucrat;

- CA Oradea, s. civ. mixtă, d. civ. nr. 487/R/18.03.2009 – Tribunalul a dat o interpretare corectă raportului de expertiză întocmit în cauză, judicios concluzionând acesta că reclamantii pot fi încadrați în grupa I de muncă, prin asimilare cu acele categorii profesionale din societățile ai căror angajați beneficiază de grupa I de muncă, menționați în anexa I a Ordinului nr. 50/1990. Este de subliniat totodată că principiul de bază al încadrărilor în grupe superioare de muncă nu este regăsirea în liste, ci încadrarea se face pe baza existenței condițiilor de muncă deosebite și a uzurii capacității de muncă a persoanelor ce lucrează în acest climat nefavorabil, concluzie ce o regăsim în nota de fundamentare a HG nr. 1223/1990, potrivit căruia analiza condițiilor de muncă trebuie să stea la baza acordării grupelor de muncă; în același sens, CA Craiova, s. II civ. și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 10024/18.11.2008;

- CA București, s. VII civ. și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 1193/23.02.2011 – activitatea reclamantilor a inclus lucrări de exploatare și întreținere a capacităților de producție ale societăților ai căror angajați beneficiază de grupa I de muncă, respectiv SC Electrificare CF SA (instalațiile CFR sunt dependente de instalațiile electrice ale SC Electrica SA, toate substațiile CFR fiind racordate la barele de 110 KV), astfel încât în cauză sunt incidente dispozițiile art. 3 alin. 2 din Ordinul nr. 50/1990 (...) Este întemeiată susținerea recurenților reclamantii potrivit căreia principiul încadrărilor în grupe de muncă nu este regăsirea în listele anexe ale ordinului, ci existența condițiilor deosebite de muncă concrete în care își desfășoară activitatea persoanele respective. (...) Anexele nr. 1 și 2 ale Ordinului nr. 50/1990 nu cuprind o enumerare limitativă a activităților ce pot fi încadrate în grupele I și a II-a de muncă, ci liste ale locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale pentru care se justifică încadrarea în grupele I și a II-a

de muncă, atât în cazul muncitorilor, inginerilor, subinginerilor, maistrilor, tehnicienilor, personalului de întreținere și reparații, controlorilor tehnici de calitate, precum și altor categorii de personal care lucrează efectiv la locurile de muncă și activitățile prevăzute în anexele nr. 1 și 2 (art. 3 alin. 1 din Ordinul nr. 50/1990), cât și pentru personalul muncitor din construcții montaj sau din alte activități, care realizează lucrări de extinderi, modernizări sau reparații ale capacităților de producție și care își desfășoară activitatea în aceleași condiții cu personalul beneficiarului încadrat în grupele I și a II-a de muncă (art. 3 alin. 2 din Ordinul nr. 50/1990). (...) Este confirmată o jurisprudență bine stabilită și care nu poate fi ignorată a instanțelor sub aspectul interpretării și aplicării art. 3 alin. 2 din Ordinul nr. 50/1990 în ce privește posibilitatea de a se constata încadrarea în grupe superioare de muncă a activității desfășurate de personalul care a efectuat lucrări de exploatare și întreținere a capacităților de producție ale societăților ai căror angajați beneficiază de grupa I de muncă, ceea ce creează intimaților reclamanți o speranță legitimă de a obține recunoașterea grupei de muncă, prin prisma practicii constante a instanțelor judecătorești interne;

- CA Iași, s. litigii de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 855/18.12.2008
- Curtea constată că activitatea lor poate fi asimilată cu cea prevăzută în Ordinul nr. 50/1990, anexa I, pct. 123 al. 15 „meseriaș de întreținere, cale, lucrări artă, electricieni” și al. 46 „electricieni LC” deoarece instalațiile electrice ale CN CFR sunt dependente de instalațiile electrice ale SC Electrica SA, toate substațiile CFR fiind racordate la barele de 110 kV de stațiile intimatei;

- T. Argeș, s. litigii de muncă și asigurări sociale, s. civ. nr. 9285/20.12.2012, definitivă prin d. civ. nr. 3601/5.11.2013 a CA Pitești, s. I. civ. (respingerea recursului ca nefondat) – În ceea ce privește posibilitatea extinderii condițiilor de muncă și încadrării acestora în grupa I și II de muncă, deși nu se încadrează într-unul din punctele prevăzute de Ordinul nr. 50/1990, instanța reține că posibilitatea extinderii acestor activități revine din punctul 3 alin. 2 din Ordin, precum și din nota de fundamentare la H.G. nr. 1223/1990, esențial fiind ca această extindere să aibă la bază analiza condițiilor de muncă. Pe de altă parte, această concluzie se regăsește și în decizia nr. 87/1999 a Curții Constituționale în care se arată că nu există nici o rațiune să se mențină un regim discriminatoriu pentru persoanele care au activat în aceleași funcții în ceea ce privește beneficiul la o grupă superioară de muncă. De asemenea, prin decizia nr. 258/29 septembrie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, complet format din 9 judecători, s-a precizat că Ordinului nr. 50/1990 nu i se poate restrânge aplicarea numai la activitățile și funcțiile prevăzute în forma inițială a actului, în lipsa unei dispoziții exprese a însuși organului de autoritate emitent sau a unui act normativ de ordin superior. O asemenea interpretare se impune cu atât mai mult, cu cât forma dobândită de ordinul respectiv prin completările și modificările ulterioare a fost menită să elimine inconsecvențele și inechitățile existente; în același sens, T. Constanța, s. I. civ., s. civ. nr. 149/24.01.2014, irevocabilă prin d. civ. nr. 154/CM/6.05.2014 a CA Constanța, s. I. civ.; T.

Constanța, s. I civ., s. civ. nr. 5305/12.10.2012, irevocabilă prin d. civ. nr. 367/CM/21.05.2013 a CA Constanța, s. I. civ.; T. Constanța, s. I civ., s. civ. nr. 2084/16.12.2010, irevocabilă prin d. civ. nr. 271/CM/7.06.2011 a CA Constanța, s. I. civ.; T. Constanța, s. I civ., s. civ. nr. 86/17.01.2014, definitivă prin d. civ. nr. 371/CM/7.10.2013 a CA Constanța, s. I. civ.

- CA Cluj, s. civ., d. civ. nr. 132/R/25.01.2010 – În mod judicios s-a reținut că încadrarea în grupele de muncă trebuie să fie determinată de condițiile concrete în care și-au desfășurat activitatea. Art. 3 alin. 2 din Ordinul nr. 50/1990 [... reglementează] în mod expres posibilitatea extinderii acordării grupelor de muncă și altor persoane care nu desfășoară activități menționate expres în anexele ordinului nr. 50/1990, esențial fiind ca extinderea să fie determinată de condițiile concrete de muncă. or din raportul de expertiză efectuat în cauză rezultă că reclamantii efectuau lucrări de întreținere a unor capacități de producție, iar personalul care exploata acele capacități de producție beneficiază de grupa I de muncă. În același sens, CA Cluj, s. civ., d. civ. nr. 4729/R/16.11.2011, d. civ. nr. 3203/R/25.10.2010; CA Ploiești, s. conflicte de muncă și asigurări sociale, d. civ. nr. 1615/20.10.2010;

- CA Ploiești, s. I. civ., d. civ. nr. 1607/24.04.2012 – Instanța de fond a reținut corect că deși în anexa 1 la Ordinul nr. 50/1990 referitoare la grupa de muncă nu este enumerat și personalul care își desfășoară activitatea în sistemul energetic, acesta fiind încadrat în grupa a II-a de muncă prin pc. 112-115 din anexa 2 la Ordinul nr. 125/1990, prevederile art. 3 permit asimilarea în grupa I de muncă și a activității desfășurate de alte categorii de personal, inclusiv cei care lucrează în exploatarea și întreținerea capacităților de producție din sistemul energetic național, putând fi asimilată cu cea prevăzută de Ordinul nr. 50/1990 Anexa 1 pct. 123 alin. 15 și 46.

Rezultă astfel o practică judiciară neunitară persistentă în timp și de durată.

Anexăm hotărârile judecătorești citate, precum și o copie a Ordinului MMPS nr. 50/1990, comunicată de Ministerul Muncii, Familiei, Protecției sociale și Persoanelor Vârstnice.

Pentru ~~membru~~ ~~și Colegiul de conducere~~ semnează
 * ~~PREȘEDINTEA INSTANȚEI,~~

Gabriela Lefter